

khanh khách :

— Lại đây, đồng chí. Còn giả vờ gì nữa ?

Hắn dành bông tiếng thở dài. Tiếng thở dài của hắn kêu to đến nỗi trong đường kính một trăm thước người điếc tai cũng nghe rõ.

— Đồng chí gọi tôi ?

— Phải. Ở đây chỉ có hai chúng ta. Không lẽ tôi lại gọi cô vợ trẻ măng của đồng chí Kôsigin.

Kôsigin là thủ tướng chính phủ số viết. Vợ Kôsigin đã thuộ: vào loại da mồi, tóc bạc. Biết vậy Văn Bình vẫn phịa chơi. Gã mặt vụ vợ suýt soa :

— Đồng chí đừng nói bậy.

Văn Bình gật gù :

— Nếu đồng chí không muốn tôi tiếp tục nói bậy thì lại đây chơi với tôi. Tôi xoa nắn rất giỏi. Học được của bộ lạc du mục Nêpan mà lại.. Nào, tôi bóp chân cho đồng chí nhé...

Gã nhân viên KGB tiếp tục thở dài :

— Tôi chỉ làm nhiệm vụ do cấp trên giao phó, xin đồng chí thông cảm.

— Nhiệm vụ đi theo tôi suốt ngày suốt đêm phải không ?

— Không, tôi chỉ làm việc từ 6 giờ tối đến nửa đêm. Đồng chí là người ngoại quốc nên không hiểu rõ sự kiện này, chúng tôi đi theo đồng chí chẳng phải là để kiểm soát mà chỉ để giúp đỡ mỗi khi cần thiết. Cuộc sống ở đây khác hẳn cuộc sống bên

Mỹ, đồng chí lại chưa nói thạo tiếng Nga. Kề ra sự có mặt của chúng tôi bên cạnh đồng chí rất hữu ích, đồng chí không phải tốn tiền; trong khi ấy, một số viên chức số viết đi Mỹ về kể chuyện là ở nước đồng chí muốn có người đi theo phải trả lương giờ với giá biểu cắt cổ.

Văn Bình chỉ cười xòa mà không giải thích. Vì chàng nhận thấy giải thích vô ích. Vả lại, chàng sang Liên xô để làm công tác gián điệp, chứ không phải là cán bộ tuyên truyền. Trên thực tế, gã nhân viên KGB đã nói đúng : ở Tây phương, du khách phải trả tiền cho hướng dẫn viên, nhưng gã nhân viên KGB lại không biết rằng hướng dẫn viên du lịch và mặt vụ số viết là hai thái cực.

Liên xô cũng có cơ quan du lịch riêng, gọi là Intourist, song du lịch chỉ là bình phong, toàn thể nhân viên nam nữ của sở Intourist đều là mặt vụ.

Văn Bình kéo gã nhân viên KGB ngồi xuống ghế rồi gọi chuyện :

— Nhà đồng chí ở đâu ?

Hắn lắc đầu :

— Theo lệnh trên, tôi không được phép cho du khách biết chỗ ở của tôi ?

— Đồng chí có vợ chưa ?

— Theo lệnh trên, tôi không được phép...

— Hừ... bất cứ điều gì anh cũng mang ngoáo ộp thượng cấp ra hăm dọa... Không lẽ lệnh trên cấm

anh tâm sự với du khách là anh đã có vợ, và vợ anh khá đẹp, nếu không đẹp như hoa hậu thì cũng hơn đút vợ ông tướng Sêrôp.

Gã KGB nhòm người trên ghế. Sêrôp là trùm an ninh điệp báo Liên xô. Nhắc đến tên Sêrôp là sự phạm thượng đối với người Nga, còn đáng tội gấp chục lần tội phạm tên húy vua chúa dưới thời xa xưa ở Việt nam nữa.

Nhưng Văn Bình vẫn tiếp tục chọc tức hấn bằng giọng châm biếm lên bổng xuống trầm :

— Ngủ với vợ, anh cũng phải xin lệnh trên phải không?

Hắn dành xuống nước, chắp tay xá chàng :

— Tôi lấy đồng chí. Có ai nghe được thì chết.

Tôi đã bị thượng cấp phạt cấm trại đúng một tháng về tội bép sếp với một du khách Nhật. Thấy hắn lễ thượng, tôi rĩ tai cho hắn biết mấy địa chỉ mua vui ở Mạc tư khoa, ai ngờ hắn...

— Làm ăn lộ liễu để thượng cấp khiển trách.

— Ồ, nếu chỉ có thế thì cũng chẳng sao. Đáng ngại hấn lại là đồng nghiệp của tôi.

— Nhân viên KGB ?

— Vàng, tuy hấn là người Nhật trăm phần răm. Nghe tôi nói, hấn xoắn lấy, vật nài tôi dẫn ẫn đến ổ nhện thanh lịch nhất. Vì lâu ngày không ược hủ hỏa tôi bèn kêu tắc-xi đi ngay. Sáng hôm au, đến văn phòng nhận chỉ thị tôi bị gọi vào bàn

giấy đồng chí chánh sự vụ, và được đọc một bản báo cáo đầy đủ. Tôi uống mấy ly vốt-ka, làm tỉnh với cô gái nào, tất cả đều được ghi rõ. Cũng may tôi không lỡ mồm, lỡ miệng. Nếu có thì tôi đã không được hân hạnh làm hướng dẫn viên cho ông đêm nay. Đúng 30 ngày nằm trong xà-lim tối om, với một mẩu bánh mỗi ngày để cái hơi. Hết thời gian cái hơi, tôi về nhà lại bị mẹ vợ dẫn cho một mẻ nữa. Đàn bà nước tôi đã nổi tiếng về ghen, mẹ vợ tôi lại là tay ghen quán quân, nên trong suốt mấy tháng đằng đẳng tôi mất ăn, mất ngủ, hề gặp mặt tôi là mẹ ấy dạy nghiến, mắng nhiếc, cấu véo, thôi thì đủ tinh, đủ tội. Sau tai nạn này, tôi thề cách đến già.

Văn Bình thích chí cười vang. Có thể gã nhân viên KGB đã nói thật. Nhưng cũng có thể hấn bịa ra để lòi chàng vào xiếc. Dầu sao thì câu chuyện của hấn cũng đượm vài nét vui vui.

Chàng bèn vỗ bụng gã nhân viên KGB :

— Đói chưa ?

Hắn nhăn mặt :

— Mời ông cứ tự nhiên, tôi không dám.

— Chắc. Anh lòi thôi lắm. Tôi rất ghét đi ăn một mình. Đi ăn ở Mạc tư khoa mà có một mình thì nhịn còn hơn. Vì vậy, tôi muốn mời anh. Tiệm Đa-nuýp chỉ ở gần đây thôi.

— Thưa ông...

— Nghĩa là anh từ chối ?

— Thưa ông, theo lệnh trên...

— Biết rồi, anh không được quyền làm bất cứ việc gì nếu chưa có lệnh trên. Ngủ với vợ còn phải xin phép hưởng hồ nhận lời đi ăn với ngoại kiều... Nhưng tôi nói anh biết : nếu anh từ chối tôi sẽ đuổi anh về, không cho anh đi theo nữa. Thượng cấp sẽ khiển trách anh về tội bất cần, và anh sẽ bị nhốt một tháng nữa vào cái hời thất. Đó là chưa nói đến việc tôi có thể sẽ liên lạc nhau viên gián điệp tây phương...

Gã mặt vụ KGB sợ cuống quít :

— Vâng, vâng, tôi xin nhận lời. Thú thật với ông, đi ăn, nhất là ăn ở nhà hàng Đa-nuýp thì ai chẳng thích, với số lương tháng chết đói bọn tôi đen như tôi cả đời cũng không dám bén mảng đến tiệm ăn nổi tiếng này. Tôi xin đi, nhưng ngược lại ông cũng đừng nói đùa như hồi nãy nữa.

— Nói đùa ? Hiến pháp sô viết cấm nói đùa ư ?

— Không. Nhưng vì ông dọa liên lạc với gián điệp tây phương nên tôi sợ.

— Tôi không dọa đâu. Liên lạc thật đấy.

— Một lần nữa, tối lạy ông.

— Hừ, nói thật mà anh không tin. Tôi là nhân viên C.I.A đến đây với nhiệm vụ quấy phá K.G.B.

— Nếu ông là nhân viên C.I.A. thật sự, ông chẳng ngại gì là lớn cho mọi người nghe thấy.

Và lại, thượng cấp đã cho tôi đọc hồ sơ về ông: đặc phái viên của công ty Maxman, một công ty đã giúp Liên sô được nhiều việc. Riêng ông, về tư tưởng cũng như hành động, ông là bạn thân của chúng tôi.

Văn Bình trề môi :

— A h vãn không tin à ?

— Dĩ nhiên. Thưa ông, nhà hàng Đa-nuýp ở trong đường hẻm bên trái.

Văn Bình nhún vai bước vào tiệm ăn quen thuộc. Đứng ra, chàng mới đến phạm điểm này lần đầu, nhưng đã biết căn kể từ chủ nhân đến bồi bàn, từ cách trang trí bên trong đến các món ăn nổi tiếng. Trung ương C.I.A. có một thư khố đặc biệt, chứa đựng mọi điều cần biết ở Liên sô. Về khách sạn, tiệm ăn, C.I.A. đã thu thập được những tài liệu dày bằng cuốn tự vi Larousse, chữ nhỏ li ti.

Vì vậy, tuy mới đến nhà hàng Đa-nuýp lần đầu Văn Bình cũng đã biết gã chủ là Anonki, một sĩ quan Hồng quân giải ngũ vì thương tích, miệng luôn luôn niêm nở, hề thấy khách là xa ra bắt tay thân mật như đối với bạn cũ. Chàng còn biết Anonki là mặt báo viên của K.G.B. Du khách ngoại quốc thường đến thưởng thức món cải bắp nhồi thịt, món bất hủ của nhà hàng Đa-nuýp nên bàn ăn nào cũng có máy ghi âm.

• Thư khố C.I.A. là kết quả của hàng chục năm

suru tầm và của hàng trăm nhân viên lục lọi khắp nước Nga. Sở mật vụ của ông Hoàng cũng lập được một thư khố khá đầy đủ ; tuy nhiên, phạm vi hoạt động có phần nặng về Viễn đông và Trung Á.

Văn Bình vừa ngồi xuống ghế thì lão chủ đã nhanh nhẩu tiến lại. Đúng như tài liệu C.I.A. miêu tả, hần trạc ngũ tuần, mắt lơng tí hí, mũi nhòm mồm, môi mỏng lét, ngón tay sần sùi, tất cả tổ cáo một tâm địa nham hiểm. Hần cười hèn hếch :

— Kính chào đồng chí. Đồng chí dùng món gì ?

Văn Bình giơ hai ngón tay thành hình chữ V .

— Gà Cócador.

Gà Caucase là món ăn ruột của nhà độc tài Stal-in. Khi còn sống, không tuần nào là Stal không cầm măng gà Cócador. Cách nấu rất giản dị : bỏ con gà làm tư, đem chiên mỡ với hành tây thái nhỏ, cần, cà rốt dứa leo và bí xắt con cò, trộn với rau nguyệt quế và rau thì-là. Đoạn bỏ vào một dùm gạo với một lít nước rồi đút lò trong vòng 75 phút. Trước khi dọn, đổ vào một chén sữa.

Kề ra nghệ thuật ẩm thực Nga cũng là hạng khá, nếu không dám đua tranh với Trung hoa và Pháp thì cũng hơn hẳn Anh Mỹ. Lý do của sự nổi tiếng này rất giản dị : trên thực tế, người Nga không có một nền gia chánh riêng biệt ; sở dĩ họ nấu ăn ngon là được các đầu bếp giỏi người Pháp truyền lại. Dưới thời Nga hoàng, hầu hết đầu bếp

của nhà vua và triều đình đều là người Pháp. Nhờ có nhiều núi rừng và sông hồ, nước Nga đã có đủ đồ gia dụng để khoản đãi thần hầu, vịt trời, chim cú, heo rừng, hươu nai, thì thơm ngon không đầu bằng ; nhưng đáng kể nhất là trứng caviar.

Tuy nhiên, món ăn Nga thiếu hương vị thanh tao vì có quá nhiều sữa, món nào cũng trộn sữa, và... củ cải.

Văn Bình rút thuốc lá mời gã nhân viên mật vụ. Thuốc lá sô viết hút vào làm cuống họng khô đắng nên không gì khoái bằng điệu Salem thơm vị bạc hà của Văn Bình. Hần trịnh trọng đập nhẹ đầu đếu thuốc vào mốp ly, rồi ngửa cổ chầm lửa.

Trong khi đó một người hầu bàn già bưng cái khay đựng đầy thức ăn tới. Gã mật vụ nuốt nước miếng ừng ực :

— Zakutki, ngon lắm. Mời ông.

Văn Bình không lạ gì món zakutki. Nó gần giống như 4 món ăn chơi của Tàu. Tùy theo giàu nghèo, món zakutki gồm nhiều hay ít đĩa. Đại thể nó gồm những món căn bản như cá môi xắt nhỏ, ngâm sữa, chiên hành ; cá hồi thái lát trộn dầu dấm ăn gỏi ; trứng caviar phết trên bánh với hành sống ; bánh mì chiên bơ ruốt nhồi thịt ngỗng, nướng và dứa leo ; và chim cú chiên ngâm dấm...

Văn Bình không có cảm tình với thực đơn Nga, ngoại trừ món trung cá caviar. Món ăn chơi zakutki

lại là thứ mà chàng ghét cay ghét đắng. Dầu chàng không gọi, nhà hàng cũng vầu cho bùng ra, vì lẽ họ cần ngoại tệ, cần ngoại kiều đến để chêm cho thỏa thích. Dân bản xứ — nếu không phải là cán bộ lãnh đạo thuộc « giai cấp mới » — đừng hòng léo hánh tới vì giá tiền đắt ngoài sức tưởng tượng. Lần đầu đến đất Nga, Văn Bình đã ngạc nhiên. Trong khi ở ngoài không tìm ra được miếng thịt thì tiệm ăn nào dành cho du khách cũng có thịt ề hề...

Văn Bình rót rượu vốt-ka cho gã mật vụ uống. Vốt-ka ướp lạnh mà uống buổi tối trước khi nhậu với zakútki thì tuyệt. Gã mật vụ lim dim cặp mắt, tợp một hơi ba ly. Rượu vào lời ra, hẳn nói chuyện huyền thiên.

Đang ăn Văn Bình bỗng xô ghế đứng dậy, rời buột miệng :

— Chết chưa ?

Gã mật vụ đặt ly vốt-ka xuống bàn :

— Ông quên cái gì ?

Văn Bình lấy khăn lau mép :

— Quên gọi điện thoại báo tin tôi sắp đến.

— Cho đồng chí Bônkốp, giám đốc sở Phát triển Ngoại thương ?

— Phải.

— Ồ, tưởng gì... Tôi định mình là đến mai ông mới gặp Bônkốp.

— Không. Vì có lẽ mai hoặc một tối phải từ giã Mạc tư khoa. Hồi nãy, Vélana đã gọi cho tôi nói là Bônkốp chờ tôi tại phòng giấy. Tôi có thể kêu nhờ điện thoại của nhà hàng được không ?

— Được chứ. Anonki là bạn tôi. Vả lại, không cần là bạn cũng có thể dùng điện thoại được. Ông yên tâm. Để tôi nói với Anonki.

Anonki, chủ nhà hàng Đa-nuýp dẫn xác lại. Nghe nói Văn Bình cần điện thoại, hẳn cười toe toét và đứng sang bên :

— Mời ông. Điện thoại ở gần quầy két.

Văn Bình uống cạn ly rượu rồi lững thững lại góc phòng. Phút quan trọng nhất trong thời gian công tác của chàng ở Mạc tư khoa sắp bắt đầu.

Vì, theo một kế hoạch định trước, chàng sẽ gọi đây nói đề nhận chỉ thị, tại nhà hàng Đa-nuýp, nhà hàng của Mật vụ KGB. Và chàng phải gọi đây nói cho Sở Phát triển Ngoại thương Liêm số. Ai sẽ trao chỉ thị cho chàng? Trao chỉ thị bằng cách nào ?

Lát nữa, chàng sẽ biết.

